

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

La sărbătoarea Rusaliilor

(=) Praznicele mari, Nașterea, Învierea, și Înălțarea la cer a Domnului nostru Isus Hristos, alcătuiesc un întreg desăvârșit prin al patrulea praznic mare al anului, prin sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt.

Când s'a împlinit ziua praznicului a cincizeci de zile, Apostolii erau adunați împreună la un loc. Și s'a făcut din cer sunet ca de suflare de vifor și a umplut toată casa unde ședea ei. Și li s'au arătat lor limbi împărțite ca de foc, și a șezut pe fiecare din ei. Și s'au umplut toți de Duhul Sfânt...

Ear ei, unsprezece Ucenici, au început, cu ziua aceea, a grăi și a vesti învățăturile Domnului.

Glasul Apostolului Petru spunea mulțimii: Pocăiți-vă și botezați-se fiecare din voi întru numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor, și veți lua darul Sfântului Duh...

Așa s'a pornit începutul de propovăduire a Evangheliei, cu revărsarea darurilor Duhului Sfânt asupra fapturilor acelora care erau gata să le primească.

— Ear dacă le-au primit, au avut puțința să devie marii binefăcători ai omenirii.

Lumea vremilor însă, înfrigurată și neliniștită, cum este și a noastră cea de azi, s'a depărtat de legea duhului, care dă viață în Isus Hristos, de legea duhului sfânt, care ne izbăvește de legea păcatului și a morții.

Lumea noastră stă tot mai departe de poruncile Celuice a creiat cu înțelepciune cerul și pământul; ea se înștrăinează mereu de ceea ce însemnează creștinism și adevăr etern, și se frământă cu mintea să deslege rosturile vieții prin puterile mărginite ale omului vremelnic...

Rezultatul? Nemulțumire, multă desnadejde, și mai multă neîncredere, la singuratici, în familie și în toată societatea contemporană.

Ne trudim izolați, și toată di-

băcia noastră este egală cu neizbânda. Minuni, noi nu putem înfăptui. Dumnezeu e singurul făcător de minuni. El ne poate ajuta totdeauna.

Apropierea de Isus Hristos, educația tineretului către Hristos, ne va mântui de prăpastiile ce ni se deschid. Duhul Sfânt, izvorul de viață dătător, «cu limbi ca de foc», coboară să lumineze mintea și sufletele noastre, ca prin cinstea

Gastea Domnului la praznicul Rusaliilor

(=) Ostașii Domnului se adună la Sibiul ortodox, în cetatea primitoare și bucuroasă de sosirea lor.

Întăilele adunări mai mari, din anii 1932 și 1933, ale fraților și surorilor din societatea religioasă „Oastea Domnului”, veniți în acest oraș au lăsat pe urmele lor cipe neuitate de sufletească înviore pentru toți ceice s'au întrunit, în frunte cu preoții lor, la serbările religioase ținute în orașul de reședință al mitropoliei Ardealului.

A treia adunare, dela sărbătoarea Cincizecimii, se întrunește astăzi sub aceeași luminoasă ocrotire și conducere, a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului, sub a cărui prevăzătoare arhipăstorie au luat ființă și s'au organizat și alte așezăminte religioase și atât de priemnice, ca: Societățile Sf. Gheorghe și Reuniunile de femei ale parohiilor noastre, ca tot atâtea ctitorii menite să premenească și să apere întărind sentimentele religioase ale unui popor, învățat din bătrâni să se închine Domnului cu multă smerenie și multă credință.

Societatea Oastea Domnului cucerește neîntrerupt păturile so-

muncii, prin rugăciunea plină de căldură către Cer, prin mai multă bunăinvoire între frați, să desfășurăm impuls și forțe pentru o viață nouă în Hristos Mântuitorul.

Indrăznind, vom birui; șovăind, vom fi biruiți.

Să cântăm deci Domnului cântare nouă, să binecuvântăm numele Lui, să bine vestim din zi în zi mântuirea Lui, vestind întru neamuri slava Lui, în toate noroadele minunile Lui...

Ceice iubii pe Domnul, spune psalmistul, urâți cele rele...

Lăudați dar numele Lui, că este bun Domnul, în veac este mila Lui, și până în neam și neam adevărul Lui...

șura un bogat program. Dintre vorbitori amintim pe: P. S. Sa Vasile, arhiepiscop vicar; I. P. C. Sa Arhimandritul Scriban, București; Al. Lascarov-Moldovanu; I. Gr. Oprea; Dr. Suciu-Sibianu, din Brașov; Prot. V. Stoicane, din Zărnești; Prot. A. Nistor, din Sf. Gheorghe; Prof. N. Popovici și Pr. Gh. Secaș, Sibiu.

Onoratul public din acest oraș este rugat a lua parte la aceste serbări.

Intrarea liberă.

Intru pomenirea Voevodului Constantin Brâncoveanu

Măreța și pioasa ceremonie, din ziua de Sf. Constantin și Elena, a reînnoimântării osemintelor Voevodului martir Constantin Brâncoveanu, s'a desfășurat în prezența Suveranului, a guvernului țării, a clerului în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul Miron, și a miilor de credincioși. Împlinindu-se, în vara aceasta, și 220 de ani dela moartea cruntă a domnitorului și a copiilor săi la Țarigrad, s'a făcut și această comemorare.

Osemintele Voevodului martir, care și-a jertfit viața pentru a-și păstra credința, au fost găsite, cum se știe, anul trecut, cu prilejul lucrărilor de renovare a bisericii Sf. Gheorghe-nou din capitală, cu lespedea de peatră decorată cu stema domnească a țării, unde au fost depuse la 1720, după ce Maria Doamna, soția iubitoare a celui ucis de turci, le-a adus pe ascuns din insula Halki și le-a așezat în ctitoria marelui Voevod. Rămășițele lui pământesti au fost apoi, în vremea renovării bisericii, transportate la parclisul Patriarhiei, unde au rămas până în prezent, când lucrarea de renovare s'a terminat, ear osemintele neînfrântului și marelui creștin, ale Voevodului muntean Constantin Brâncoveanu, au fost reasezate, făcându-se o impresionantă procesiune, în sunet de clopote și salve de tun, în locul de eternă odihnă. Pe sicriul său de stejar stă scris: Aici odihnesc osemintele martirului Brâncoveanu Constantin Basarab Voevod † 1714 † 1934 †.

În urma dispozițiilor luate de I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, în toate bisericile din arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu, în ziua sărbătorii Sf. Constantin

* FOIȘOARA *

Răul și mântuirea

[Urmare din Nr. 19]

III

Aceasta e antinomia fundamentală care-și găsește rezolvirea în misterul teandric al lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu, a doua Ipstază a Trinității divine, desființează prin suferințele crucii, opoziția între libertatea omenească și necesitatea divină. Pe Golgota, în suferința Fiului lui Dumnezeu și a Fiului Omului, libertatea devine forța iubirii divine, și această forță, mântuind lumea, ilumină, transfigurează libertatea omenească. Adevărul apărut ca suferință și iubire ne-a redat liber fără constrângere, el a creat o libertate nouă superioară. Libertatea care ni-a adus adevărul lui Hristos, nu e copilul necesității. Mântuirea nu poate fi înțeleasă ca o întoar-

cere, a naturei omenești, în starea primitivă, în starea lui Adam înainte de cădere. O asemenea concepție lipsește de orice sens procesul universal. Însă omul nou universal este superior nu numai lui Adam cel căzut, ci și lui Adam dinainte de cădere, el designă un nou stadiu în creațiunea lumii. Taina iubirii infinite și a noii libertăți n'ar putea fi cunoscută de Adam cel vechi. Ea nu se descopere decât în Hristos.

Nu se poate subordona venirea lui Hristos cauzelor exclusiv negative, existenței răului și a păcatului; ea e revelațiunea pozitivă a stadiului suprem al creațiunii. Mântuirea nu e o întoarcere la starea paradisiacă, ea este trecerea la starea superioară, la manifestarea naturei spirituale din om, la o libertate și o iubire creatoare necunoscute până atunci. Mântuirea e deci un nou moment al creațiunii. Creațiunea n'a fost terminată în șapte zile; acestea nu constituie decât un eon în drumul ei. Lumea e dinamică și nu statică. Ea poate

totdeauna atinge noi înălțimi. Descrierea creațiunii lumii, făcută de Vechiul Testament, nu arată plenitudinea actului creator al lui Dumnezeu, și, în interpretarea creațiunii, conștiința noii Alianțe nu poate fi înăbușită de limitele celei vechi. Creațiunea lumii continuă, lumea străbate în eoni noi.

Apariția lui Hristos arată un nou eon în drumul lumii, un nou moment în același timp în antropogonie și cosmogonie. Nu numai natura omenească, ci întreg universul, toată viața cosmică a fost transformată prin venirea lui Hristos. Când picătura de sânge, vărsată de Hristos pe Golgota, a atins pământul, acesta a devenit altul, el se reînnoiește, iar dacă noi nu-l vedem cu ochii noștri pământesti, aceasta se datorește limitării facultăților noastre primitoare. Întreagă viața universală, întreagă viața omenească e diferită după venirea lui Hristos, ea reprezintă o nouă creație. Singură o teologie desfructată de spiritul vechiului Legământ poate să înțeleagă acest lucru.

Mântuirea e cu siguranță singura teodicee posibilă, cu privire la justificarea lui Dumnezeu și a creațiunii Lui. Fără libertate, ca adânc al neantului, ca putere infinită n'ar putea fi nici evoluție universală, nici nouitate în lume.

IV

În înțelegerea spirituală a Mântuirii sentimentul „vampiric” față de Dumnezeu e înfrânt. Întreg universul păgân se îndreptă către misterul acesta, și presimțea venirea Mântuitorului. În totemism exista o euharistie naturalistă. Însă mântuirea anticipată și sperată, reflectată într'un fel tulbure în elementele naturale, era legată de jertfa sângeroasă. Zeul păgân era însetat după sânge și omul își stăsea și mânca zeul său. Păgânismul cunoștea zei suferitori pentru mântuire; Dionisos a fost torturat de femeile desfrânate. În creștinism, unde mântuirea s'a îndeplinit în mod autentic, jertfa euharistică conține un caracter esențialmente diferit. Hristos este

și Elena, s'au oficiat parastase pentru odihna sufletelor voevodului Constantin Brâncoveanu, a fiilor lui și a soției sale Maria și prin cuvântări rostite din partea preoției s'a arătat credincioșilor cine a fost Voievodul Constantin Brâncoveanu.

În orașul nostru al Sibiului, la finea Sfintei Liturghii, preoția catedralei a celebrat un solemn parastas pentru odihna sufletelor Domnitorului Constantin Brâncoveanu Basarab, a soției sale și a fiilor lor.

La evlavioasa ceremonie au participat toate autoritățile militare și civile din localitate, precum și elevii și profesorii tuturor școlilor.

La sfârșitul serviciului divin, părintele consilier Dr. George Proca a rostit o mișcătoare cuvântare despre țara credinței și căldura patriotismului acestui domnitor, cu sfârșit atât de tragic, a cărui domnie a fost împodobită cu fapte de profundă pietate și mare dărniciie pentru neam, pentru biserica străbună și pentru creștinătatea întreagă a vremii sale. Creștinii ortodocși din Ardeal, cari purtau pe vremuri lupte înverșunate în apărarea ortodoxiei, au găsit la cucernicul Voievod totdeauna cuvânt și faptă de ajutor și sprijin înțelegător. A restaurat biserica din Ocna-Sibiului, care fusese zidită de Mihai Viteazul, și a zidit biserica din Făgăraș, care astăzi este declarată de monument istoric.

Durere însă, că aceste două lăcașuri dumnezeiești, în jumătatea primă a secolului al XVIII-lea au fost luate cu forța din partea puterii armate a hasburgilor, și predate celor ce-și părăsiseră legea strămoșească.

Tot acest evlavios Domn a zidit și mănăstirea dela Sâmbăta de sus, unde avea un domeniu. Acest sfânt locaș de închinare ca și toate mănăstirile noastre din Ardeal, presărate dealungul poalelor Carpaților, a fost distrus de agenții stăpânirii habsburgice, — iar de prezent este în refacere și restaurare din partea I. P. S. Sa Mitropolitul nostru. Aflând Constantin Brâncoveanu, că ieșuții și-au întins mrejele asupra mitropolitului Atanasie, ca să-l înduplece a se uni cu papistașii, a încercat a-l împiedeca de a face acest nefericit pas, dăruind însemnate ajutoare bănești pe seama mitropoliei ardelen, despre care cu drept cuvânt spunea că luptă «ca o corabie în mijlocul valurilor mării, fiind năpăstuită în multe chipuri de eretici».

Domnia și viața acestui bun Domn a avut un sfârșit tragic. În săptămâna patimilor, din anul 1714, sultanul a dat poruncă să fie ridicat din scaunul domnesc și dus la Constantinopol cu întreaga familie, unde a fost aruncat în temniță, supus fiind la grele torturi timp de aproape patru luni.

Ardealul va fi în veci recunoscător martirului Voievod Constantin Brâncoveanu.

mielul oferit ca olocaust pentru păcatele lumii. Însă răul și cei răi din lumea aceasta au fost aceia cari au răstignit pe Hristos și cari au vărsat sângele Lui, pe când creștinilor ei au dat o jertfă fără de sânge, jertfa iubirii. Unirea cu trupul și sângele lui Hristos n'are caracterul „vampiric” ca în religiunile naturaliste. La Mântuire și Euharistie spiritul să ridice deasupra vârtejului natural. În Mântuirea lui Hristos au lucrat forțe supranaturale, forțe ale unei alte lumi care pătrunde în lumea noastră și o transfigurează.

Dar în conștiința creștină, obsedată încă de necesitatea naturală, mai persistă concepția păgână a jertfei sângeroase. J. de Maistre, de exemplu, apropie jertfa euharistică a lui Hristos de sacrificiul sângeros al păgânismului, până mai la identificare. Sângele unui nevinovat răscumpără păcatele celor păcătoși. Omul trebuie să se justifice înaintea lui Dumnezeu de tot ceea ce el a făcut. Această concepție e proprie în deosebi conștiinței catolice. În ea există un element „hoțesc” în ceea ce privește sângele celor nevinovați. Dar acest sânge e marea jertfă a iubirii la care noi sântem chemați să cooperăm. Jertfa îmbracă un caracter spiritual. Noi ne împreună cu Hristos, și participăm la opera salvării de El în mod intern, mistic. Spiritul lui Hristos lucrează și în lumea an-

Societatea ortodoxă națională a femeilor române

— Adunarea generală —

Congresul general al Societății ortodoxe naționale a femeilor române, ținut anul acesta în orașul Brăila, este al 23-lea, de când a luat ființă această societate laborioasă și conștientă de opera creștinească și națională ce o urmărește.

După serviciul religios de Duminecă, săvârșit în catedrala „Sf. Nicolae”, asistența s'a întrunit în sala teatrului comunal. Sediința e prezidată de dna Alexandrina Cantacuzino.

Protoereul județului, părintele Perianu, binecuvântă lucrările congresului și-i urează cele mai frumoase realizări de bine.

Prefectul județului, dl Eugen Stănescu, a vorbit în numele M. Sale Kegelui, al guvernului și al locuitorilor județului Brăila, cinstind și admirând rezultatele obținute de societate pe tărâm religios, cultural și național.

Au luat apoi cuvântul delegații: municipiului, armatei și ai episcopilor.

Reprezentantul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, rectorul Academiei noastre teologice, dl N. Colan, a subliniat rolul bisericii în educația tinerimii, în spiritul național și al tradiției creștine. Aduce salutul și urări de bine congresului în lucrările sale.

Dna Alexandrina Cantacuzino, merituoasă conducătoare a societății, a mulțumit tuturor, zicând în cuvântarea sa, des întreruptă de aprobările publicului, următoarele:

„În frământatele vremuri prin care trecem, congresul societății ortodoxe naționale a femeilor române capătă o importanță deosebită, căci după un pătăr de veac de muncă, putem să privim cele înfăptuite și mai ales tot ce nu am putut realiza, cu toată dorința, energia, activitatea, devotamentul unor membri pătrunși de îndatoririle lor.

„Mari au fost luptele, jertfele, stăruința depusă pentru ridicarea atator așezăminte de cultură națională și ortodoxă, ca ele să birue și timpul napraznic prin care trecem. Însă noi ravnim mai sus; nu laude, nu rezultate de sigur îmbucurătoare și de mândrie ne trebuie, ci o reală transformare a substratului sufletesc, o profundă eflorescență de adevărată spiritualitate. Îndepărtarea atator păcate grele de arivism feroce, de violență, de brutalitate ce nu se potrivește cu omenia românească; ne vrem mai români, deci mai înțelepți, mai cu frică de Dumnezeu, mai curați sufletește, punând cele sfinte în primul plan al grijilor noastre.

„Din contră, copiii și tineretul, sub ochii noștri se desvoată în scepticism, în iubirea nemărginită a talerilor de argint. Alții văzând că ne afundăm în negură, cred că ei sânt chemați a fi salvatorii țării, și fără experiență, fără încredere în cei mai în vârstă cred ca prin răsturnări, nu prin îngrijirea sufletelor, vor mântui neamul.

„Se impune o clarificare, mai ales că lumea întreagă este cuprinsă de intrigarea veacurilor, în care ciclic istorice se isprăvesc și altele încep.

„Eu înțeleg ca școlile Societății ortodoxe să fie focare puternice de eflorescență sufletească, iar nu de indiferență indolentă în cele creștinești. Mărturisesc că mult am

tică, în înălțimile religiunilor păgâne, în victoriile spiritului asupra naturii, ca în orfism, ca și la Plato, însă numai în creștinism el s'a desvelit în trup.

În creștinism sânt două tipuri spirituale care pun sigilul lor pe înțelegerea tainelor credinței creștine. Primul trăiește înainte de toate în teama să nu fie perdut, el se simte sub sabia dreptății și caută mântuirea, eliberarea lui. Al doilea caută înainte de toate viața superioară, adevărul și frumusețea divină, transfigurarea întregii creaturi, apariția unei noi creaturi, a unui nou om spiritual. Primul se raliază vechiei legături, el înclină către o înțelegere juridică a mântuirii. Al doilea e inspirat de noul Legământ, și e aplicat spre înțelegerea ontologică a mântuirii, pe care o privește ca un nou moment în creațiune, ca venirea unui nou om spiritual. Aceste două orientări ale spiritului se luptă în creștinism. Așa de exemplu Clement Alexandrinul, elin prin spiritul său, aspira mai puțin la iertarea păcatelor, decât la contemplarea lui Dumnezeu și unirea cu el, cât timp fericitul Augustin, din contră, aspira întâi de toate iertare și nu câștigarea și unirea cu Dumnezeu.²

² Cf. frumoasa carte a lui E. de Faye consacrată lui Clement Alexandrinul.

avut de luptat pentru a îndruma școlile noastre spre acest teren, dar nimic nu mă va opri, căci astăzi știu, văd clar drumul ce trebuie urmat. Școala cazarmă, școala temniță, școala albă ca mărgăritarul, dar goală și pustie, în care anonimi locuiesc, și se chinuesc sufletește în ceasul formațiunii morale, pentru că nimeni nu are vreme niciodată a se ocupa de problemele esențiale, de cercetarea psihologică a nevoilor sufletești.

„O asemenea școală îmi face oroare, căci este în afara de viața eternă, care singură ne poate preocupa.

„Copiii și tineretul de azi sânt oglinda unei societăți desorientate în care familia, femeile, mamele, au abdicat dela rolul lor, urmând curente și nici decum determinând, atmosfera de disciplină, de respect, de omenie, de prestigiu moral, fără de care colectivitățile nu pot dăinui.

„Acestea sânt, dlor membri, problemele grele, de conștiință ce se pun astăzi în fața noastră și aceasta tocmai în clipa în care din punct de vedere național ar trebui să formăm o unitate compactă, afirmându-ne în toate direcțiile ca o forță pilduitoare, căutând a ne impune prin valorificarea însușirilor noastre și nici decum printr'un haos ce năruie încrederea străinătății în puterile vii ale nației.

„Naționalismul nostru, fără a fi intolerant cere ca loc de frunte să fie dat românilor în țara lor; să nu mai fie copleșite de străini, marile administrațiuni, ce

sânt legate de însăși apărarea națională, ceea ce ar putea să ne creeze neajunsuri în ceasuri de grea cumpănă.

„Ceram o afirmațiune permanentă a românismului luminat, reprezentând națiunea majoritară și dominantă pe aceste plaiuri.

„Respectând minoritățile, nu vrem totuși nici o abdicare a drepturilor noastre imprescriptibile care ar slăbi viața noastră națională, religioasă, etnică și culturală.

„Ceram ca cei cu alt crez ca noi să înceteze prin intervențiuni de ordin diplomatic, să obție avantaje și o superioritate ce nu li se cuvine față de biserica noastră națională, cetatea spirituală care astăzi mai mult ca oricând trebuie să stea de veghe, să ne strângă, să ne salveze din primejdii și păcate.

„Dea Domnul să ne reculegem, iar societatea ortodoxă națională a femeilor române, prin vrednicia și apostolatul membrilor săi, să contribuie într-o largă măsură la renovarea morală a societății românești.”

Dna prezidentă, după ceface darea de seamă asupra activității societății, încheie: „Dumnezeu să lumineze și să ajute pe Regele nostru, pe Maria Regina Doamnă și pe toți membrii familiei regale.

„Mulțumim tuturor autorităților eclesiastice, civile și militare pentru bunăvoința și concursul ce ni-au dat. Sentimentele noastre se îndreaptă către presă, care n'a încetat a ne fi o vajnică colaboratoare.”

Punctele principale, de care s'a mai ocupat congresul actual, au fost: înființarea căminelor pentru elevi și eleve dela țară, spre a primi o educație adevărată creștină; crearea unor instituții pentru pregătirea soriilor de caritate ortodoxă; școală toată ziua; descongestionarea programului de învățământ; școala primară; ora de reculegere ș. a.

Probleme, fapte, comentarii

Revistă sosită la timp. — În scop de-a informa exact lumea din zpus și, în același timp în scop de a răspunde revizionistilor unguri, cari oțeză rău de dorul d'a robii încă odată Ardealul românesc, se tipărește la Cluj, în limba franceză, publicația periodică *Revue de Transylvanie*, sub direcția dlui Silviu Dragomir, profesor universitar și academician, și a dlui D. Roșca, prof. universitar în Cluj.

Primul număr conține o serie de studii, articole, cronice, dări de seamă, datorite celor mai bune condee ardelen. Semnează, în acest număr, dnii: S. Dragomir, I. Lupaș, O. Ghibu, S. Manuilă, N. Drăganu, I. Crăciun, N. Bănescu ș. a.

După „săptămâna cărții” am avut o săptămână a copilului, și una, și alta potrivită și binevenită pentru a deștepta gândiri serioase și roditoare. Inscriptiile pe placarde, purtate de copii, ne aduc aminte îndemnuri pe care cei mari le cam uităm să le aplicăm. Una din inscripțiile celor mici graia în slove strigătoare: „**Dați-ne pilde frumoase! Nu vă certați înaintea noastră, căci pierdem credința în voi!**” ș. a.

Serbările, de câte șapte zile, închinare cărții și copilului, s'au slășit. Dacă ele sânt foarte departe de-a fi rezolvit problema cărții și problema copilului, în schimb, socotim că și la aceste ocazii s'au ivit puncte prețioase de orientare pentru lucrarea ce trebuie s'o îndeplinim, în materie de cultură și educație, și după trecerea celor „șapte zile”.

Preoția și FOR-ul din secțiunea văii Streului (Hațeg) s'au întrunit în 13 l. c. la Strei-Sângeorgiu, într-o adunare bine cercetată de credincioși.

După sfânta Liturghie, săvârșită de un sobor de preoți, și după predica rostită de părintele Ion Olariu, care a talmăcit evanghelia zilei, despre credința orbului față de necredința celor ce văd, — la ora 3 d. a. părintele protopop Ieronim Ciocan, înconjurat de preoți, a făcut sfințirea apei stropindu-se toți credincioșii asistenți. A urmat conferința: „Ortodoxia și sectanții”, a părintelui V. Stancu din Vâlcelele-bune, care face în scurte cuvinte istoricul sectelor și a răstăcirilor de care sânt conduse. Dl A. Dumitru, avocat și vicepreședintele societății FOR, secția Hațegului, a cuvântat despre rolul acestei societăți în timpurile actuale de sufletească premenire.

Din partea „Oștii Domnului” a grăit Gh. Munteanu din Batiz, cerând ca „ostași” să fie mereu la postul lor acum când ne pândesc atâtea ispite și greutăți.

La urmă a vorbit părintele protopop Ieronim Ciocan, dând îndrumări și îndemnuri pe temeiul dragostei de Hristos și a sfintei Sale biserici.

Încheerea o fac „ostași”, precum și tinerimea școlii primare din loc, desfășurând un program de cântece religioase și naționale, primite cu evlavie și însușire de numeroasa asistență. *Chitideanul.*

După cincizeci de ani. — În zilele de 28 și 29 Mai 1934 se țin serbările semicentenare ale societății „Academia ortodoxă” a studenților în teologie din Cernăuți. Ținem de plăcută datorie a semna un fapt așa de rar în vremile noastre. Societatea „Academia ortodoxă” marchează o vârstă arareori ajunsă în vremile contemporane, vremi vrăjite de duhul nestatorniciei. În decursul celor 50 de ani s'a perindat, prin această societate, aproape tot clerul de azi și de ieri al Bucovinei. Dar ceea ce e mai important e faptul că mulți studenți veniți din toate colțurile României — și când nu era încă întregită — aici s'au simțit toți una. Și dacă organizațiile studențești din Bucovina au suferit mai ales din cauza caracterului lor provincial — justificat în vremile vitrege dinainte de 1918 — „Academia ortodoxă” a fost aceea care în mare măsură a făcut excepție, întrucât ea înamânchease, spre aceleasi preocupări, studenți teologi de pretutindeni, fapt care a ajutat mult la unificarea sufletească a noastră a tuturor.

Astăzi, când „Academia ortodoxă” este societatea în care trebuie să intre toată studențimea teologică a facultății de teologie din Cernăuți, noi nu-i dorim altceva mai bun, decât ca jubileul celor 50 de ani de existență să fie o încoronare plină de laudă, și mai ales începutul unor vremi, când, concentrând întreaga studențime teologică cernăuțeană, să devină focarul de împreună zidire sufletească potrivit actualelor împrejurări și cheazăia unor izbânzi ale spiritualismului creștin pe plaiurile păgăninete de străinism ale Bucovinei și revărsarea mănoasă a unor minți închinare lui Hristos, pe ori unde viitorul le va pune să lucreze. Vivat, crescat, floreat Academia ortodoxă! *T. B.*

Unui tânăr preot. — Sfințit și instalat de curând în parohia ta, ai venit să străjuești sufletele, care n'au șovăit în credință, când cei nechemăți au în-

cercat să le smintească din credința lor străbună.

Ești slujitorul așteptat cu nerăbdare. Ești o mlădiță fragedă din rădăcina lor. Din fructele tale vreau să trăiască ei, și așteaptă să le stâmperei se-tea sufletului lor cu „pânea cea cerească și pahalul vieții”. —

E momentul să-ți întorci privirile la chipurile de sfinți ale preoților din trecutul apropiat; să-i examinezi și apoi să-ți croiești drumul lucrând așa ca fapturile tale să fie pilde pentru posteritate.

Nu uita pe înaintașii tăi, cari nu erau numai preoții molitvelnicului, ci și ai sfintei Scripturi. Predicatori convingși, ieșiți din părinți harnici, plugari, ori descendenți din familii preoțești.

Păstori vrednici, ale căror cuvinte pătrundeau și în cele mai împietrite inimi.

Credincioșii și-i țineau în bună înțelegere, și ei n'aveau prilej de a se destrăma. Nu existau partide în parohii, — unii ai preotului, alții contra lui. Preotul isbutea să se apropie de sufletul fiecăruia credincios. Dacă îmbrăcăminte nu-l deosebea prea mult de a enoriașilor, sufletul lui era împodobit cu florile virtuților creștine.

Ce să faci, frăția ta? Împodobește-ți sufletul, și smerește-te ca să-l înălțat.

În trecut găsim todeauna sprijin mai ales pentru începători. Nu nesecoti pe înaintașii tăi. Faptele bune săvârșite de un antecesor sânt de continuat, iar cele greșite te îndeamnă la îndreptare.

Oricare dintre noi va fi astfel ceea ce trebuie să fie: lumina lumii din preajma sa. Pr. A. S.

O carte și o problemă

O fericită întâmplare a făcut ca anul acesta ziua mamei să coincidă cu ziua cărții, încadrându-se în săptămâna consacrată celui mai savurat mijloc de cultivare a sufletului omenesc. Și totuși, această coincidență nu ne îndreptățește să tragem concluzia că de fapt există o legătură strânsă între cartea contemporană și mama, aceste columnne ale sufletului. Din maldărul de cărți care împodobesc vitrinele, din teascurile tipografiilor, care aruncă o avalanșă de tipărituri, bucăți din simțirea autorilor, prea puține sânt cărțile ce amintesc numele duos al mamei, prea puține sânt simțirile fiilor literați și neliterari aduse omagiu mamelor lor. Din cărțile de literatură, apărute în ultimul timp, sânt prea multe degetele unei mâni, ca să poți culege din ele un chip de mamă bună, un înger în ființa mamei, din cari să poți desprinde acel cult al recunoștinții pe care fiul îl datorează mamei, și mai ales în cari să poți vedea cuprinsă, în toată puterea de expresie a cuvântului dăltuit, misiunea sfântă a mamei.

Și totuși stăruim aici, cu o deosebită bucurie și reconfortare sufletească, în mijlocul acestei deprimante stări de alungare a mamei adevărate din literatura noastră, — ca o prezentare de ziua mamei și de sărbătoare a cărții, — asupra romanului cu multe mize creștine: „Mamina”, al dlui Al. Lascarov-Moldovanu. Amintit, mai înainte în coloanele acestea, cred că nu-i de prisos să alegem, cu prilejul celor două serbări, din panorama cărții această floare închinată mamei și misiunii ei sfinte:

— În pervazul unui conac, din dărniciile stăpânilor cărui s'au revărsat pe întreg ținutul, stă, în floarea vieții, tânăra Irinel. Țese în gând din caerul străbunilor toată linia vieții ei viitoare. Din răsucirile lui se desprinde figura înaltă dar nobilă și miloasă a lui Ian, alesul inimii ei.

Cu el face legământul, cu nimic mai puțin sfânt ca cel încheiat de înaintașii lor, făgăduindu-și unul altuia iubire și credință. De aici începe a se

depăna viața familiară. Ea nu e însă numai reverie, nu e numai senină; vin greutăți și suferințe care nu pleacă dela ei. Le aducea vremea, războiul, seceta, sărăcia și altele. Din căsătoria lor s'au născut copiii și fiecare purta câte ceva din bunătatea „Maminei”, căci așa o botezase fiica cea dintâi, Irinel. Pe rând sânt evocate momente grele în care vestala singură, „Mamina”, putea veni în ajutor cu sufletul ei, cu atâtea jertfelnicie și dragoste față de copii pe care Ian nici n'o putuse bănuși. În suferință „Mamina” e ca o eroică. Gri, stălpul casei, moare pe vârful de munte apărându-și patria. Iar ea cu ceilalți de mână apucă drumul spre văgăunile munților să-și scape copiii. Trecută furtuna războiului cu zăngănit de arme, se deslănțuește a doua și mai groaznică. A doua copilă din familie, fiind dusă la oraș, a fost prinsă în vâtoarea ispitelor lui, cari au dus-o la ruină.

Zadarnice au fost încercările celorlalți factori ai educației, sufletul fetei se rătăcise într'atâtea încât nu mai oferea nici o deschizătură de intrare în el. A trebuit să vină tot „Mamina” să o învâluie cu dragostea de mamă, să îngenuche în fața decăzutei, să-i trezească dragostea de mamă, acest păraiaș care însoțește pe fiecare în viața sa. Irinel, care semăna cu mama sa „ca două picături de apă”, murise și ea în floarea vieții. În toate aceste lupte Ian secunda pe „Mamica”, dar rămânea năuc de puterice ce se ascundeau în sufletul ei, singurele care puteau explica isbânda ei prin toate virfurile anilor. Copiii rămași în viață se căsătoresc pe rând și fiecare devine izvor de viață.

La 60 de ani din viața lor, copiii le pregătesc o plăcută surpriză sărbătorindu-i după cuviință. O pioasă evocare a celor dispăruți Gri și Irinel, înaltă și mai mult această sărbătorire ca o expresie a iubirii nemuritoare dintre părinți și copii. Aceasta este în mic schițarea acțiunii pe care brodează autorul tot atâtea motive de elevație sufletească.

— Scrisul dlui Al. Lascarov-Moldovanu are, pe lângă farmecul și frumusețea clasică a formei, într'un curat și neaoș stil moldovenesc, și darul convertirii. Acțiunea lor și motivul sânt tot atâtea prezențări ale unei vieți creștine. Scrierile d-sale sânt tot atâtea chemări spre altă viață, mai curată, mai creștină. Dela „Biserița din Răzoare” și „Schitul cu ploi”, o reușită interpretare creștină a vieții, indicând senzul ei excelsior așa cum îl arată brazii și până la romanul „Mamina”, s'au împreunat în cele două componente ale sufletului autorului: creștin și literat.

„Mamina” este romanul mamei, și e păcat să nu fie cetit de orice mamă, dintre care multe își caută rostul în preocupări ce n'au nimic comun cu vatra caldă a familiei.

„Mamina” e apoteozarea misiunii de mamă, cea dintâi și cea mai responsabilă în fața lumii și a lui Dumnezeu de orice fapă necugetată a tineretului.

„Mamina” este îndemnul și chemarea călduroasă a mamei către copiii ei, în sufletul cărora s'a stins ceva din candela iubirii ei și la temelia cărora roade viermele necunoștinții.

Cartea dlui Al. Lascarov-Moldovanu răspunde și la chinuitoarea întrebare, cum să scăpăm de aceste stări în care copiii se avântă în acte așa de nechibzuite.

Avem trebuința de mame bune, care se jertfesc pentru creșterea aleasă a fiilor lor. Mama este, prin rostul și misiunea ei, cea dintâi chemată să crească și să cultive sufletul tineretului.

V. Coman

Asociația pensionarilor civili din județul Sibiu invită pe toți membrii a lua parte la adunarea generală, care se va ține în 7 Iunie 1934 d. m. la ora 4 în sala mare dela casa din Sibiu, strada Regele Carol Nr. 26.

INFORMAȚIUNI

Protopopiat ortodox în Ungaria.

În sfârșit au izbutit și frații noștri ortodocși din Ungaria să se organizeze cel puțin într'un protopopiat, cu sediul în *Giula*. Protopopiatul se compune din fostele parohii ortodoxe române din dieceza Aradului și a Orășii mari, aflătoare pe teritoriul Ungariei. Comitetul protopopesc, cu sediul în *Giula*, publică acum concurs pentru ocuparea postului de protopop al acestor parohii. Dela concurenți se cere și act de supușenie ungară.

† **Maria Pușcariu** născută **Mănoiu**, soția preotului nostru Valeriu Pușcariu din Șimon-biserica-veche, protopopiatul Branului, a trecut la cele veșnice, în vârstă de abia 41 ani, împărțită cu Sfintele taine. A fost înmormântată în 29 April a. c. Șapte venerabili preoți din învecinatele parohii, în frunte cu părintele protopop V. Stoicanea, au slujit prohodul. Nobila defunctă, descendentă unei familii de preoți, aproape toți slujitori ai vechei biserici din Șimon-Bran, s'a afirmat pentru parohie ca una din adevăratele preotese active, inteligente, îndrumătoare și sfătuitoare de bine, și cu dragoste jertfitoare pentru buna creștere a copiilor săi. La locul de veșnică odihnă a fost însoțită de multimea îndurerată a credincioșilor din comunele brăne, care au cunoscut-o și au respectat-o cu fiască iubire și recunoștință. Adânc îndureratului soț, părintelui Valeriu Pușcariu, bunul Dumnezeu să-i dea putere și tărie ca și mai departe să-și poată împlini deplin datoria de bun îngrijitor al copiilor săi minori și de vrednic păstor al fiilor săi sufletești!

Desvelirea monumentului, în amintirea genialului fiu de țaran ardelean **Aurel Vlaicu**, care a construit primul aeroplan românesc, se face Duminecă, în 27 l. c., în comuna de naștere Bîntînț a regretatului aviator. Monumentul este ridicat de Asociația aeronautică română „A. Vlaicu” din București.

Burse pentru studenți dela facultăți. Prefectura județului Sibiu publică concurs pentru distribuirea bursei studențești, alocată în bugetul județului în sumă de Lei 100.000. Pot beneficia de burse studenți merituosi cu domiciliul părinților în vreo comună rurală a județului Sibiu. Cererile se înaintează, până în 15 Iulie 1934, la prefectura județului.

ȘTIRI LOCALE

De Ziua copilului. Societatea Principele Mircea, filiala Sibiu, sub înaltul patronaj al M. Sale Regina Maria, organizează, de Ziua copilului, un *matineu*, cu concursul mai multor școale sibiene, în teatrul orașului, Duminecă în 27 l. c., în prima zi de Rusali, ora 6 d. a. Program variat și interesant. Bilete se vând la Librăria Foaia Poporului și la cassa teatrului.

Serbarea câmpenească, organizată la Sfinții Constantin și Elena, în semnul unei înfrățiri mai grăitoare a românilor sibiene, s'a bucurat de reușită deplină și meritată. Participanții, în haină de sărbătoare, cu muzică și flămuri, adunați în Piața Regele Ferdinand, în dimineața zilei de 21 Mai 1934, sânt salutați, în cuvinte calde și alese, din partea dlui Dr. N. Comșa, care își exprimă bucuria și mulțumirea când vede pe cei ce s'au grăbit, în număr covârșitor, să răspundă chemării ce li s'a adresat. Cortegiul — de câteva mii — a pornit, pe la ora 9, de-a lungul străzilor Regina Maria și Carmea Sylva spre Dombrovă. Costumul național femeesc a imprimat acestei manifestări un colorit ca din mândre bazme românești, bogate în llene Cosinzene și Feți frumoși. Treizecișase de societăți și corporații românești sibiene, de femei și bărbați, au defilat între două ziduri compacte de privitori. În Dombrovă a sporit mereu numărul participanților, sosiți în decursul zilei, când voia bună, cântecele și dansul au luat, pe câteva momente, locul clipelor de multe griji și necazuri. Spre seară lumea s'a înapoiat, în perfectă ordine, către casă. O horă largă, încinsă în Piața mare, a terminat cu bine sărbătoarea înfrățirii din luna Mai.

Nr. 4214—1934.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că erezii după pâr. Nicolae Botean din Mermezeu-Văleni, decedat la 2 April 1934, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc, au primit dela Cassa arhiepiscopale din Sibiu, în numărul fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 50.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 11 Mai 1934.

Consiliul arhiepiscopesc.

(3)

Pagina pastorală

Taina mântuirii

— Apropiindu-se de casă, și căutând spre căminul părintesc, mare i-a fost mirarea, când a văzut că tatăl său îl aștepta. Sărmanul fiu, nici n'a mai avut multă vreme de gândire, căci tatăl său a și venit în calea lui, l-a îmbrățișat și l-a sărutat chemându-l cu multă duioșie în glas: „fiul meu”.

Bucuria tatălui

Am văzut cele petrecute între tată și fiu la despărțire; iată acum își stau din nou față în față, să vedem, ce se petrece și de astădată în sufletul fiecăruia.

Faptul care ne copleșește este, bucuria mare a tatălui, bucurie neobișnuită, pricinuită de întoarcerea fiului său. Mereu își așteptase fiul, iar când de departe l-a văzut venind, s'a înduioșat, a alergat la el, a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat; a poruncit slujitorilor să aducă haina cea mai bună și să-l îmbrace, să-i pună inel în deget și încălțăminte în picioare, a ordonat apoi tăierea vițelului celui mai gras, să pregătească masă mare, pentru ca să mănânce și să se veselească, „căci acest fiu al său mort a fost și a înviat, era pierdut și s'a aflat”.

Această copleșitoare bucurie ne miră foarte mult și într'adevăr este uimitoare. Cel întors, s'a lepădat doar de bunăvoie mai înainte de tatăl său, a plecat de acasă, a risipit o avere pe deasupra și-a cheltuit în mod netrebnic cinstea, tinerețea și sănătatea. Plecase încărcat cu toate bunătățile, voinic, sănătos, în plină curățenie și frumos și acum iată-l: *despuiat, sărac, abătut, zdrențos, desfigurat și stricat la față și cu regretul tuturor păcatelor în suflet.*

Tatăl său, văzându-l în această stare de ticăloșenie și amintindu-și de purtarea urâtă a lui, ar fi avut tot dreptul să-l certe, să-i facă muștrări, *lucru la care fiul se și aștepta*, căci atunci când tatăl său îl îmbrățișa, i-a șoptit sfios la ureche: „tată, greșit-am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău”. Văzând însă bunătatea tatălui său, s'a oprit numai la aceste cuvinte, nu a continuat după cum și-a propus: „fă-mă ca pe unul din slujitorii tăi”, în mijlocul bucuriei atât de mare a tatălui său și-a dat el seama că astfel de cuvinte, ar fi fost de-a dreptul o vătămare a bunătății părintelui său.

Dar nici tatăl nu-l muștră, nici nu-l întreabă despre faptele urâte din trecut, *de nimic nu se mai ține seamă decât de faptul întoarcerii, care este socotit ca o revenire din moarte la viață.*

Pentru aceasta să ne bucurăm și să ne veselim.

III

Taina mântuirii

Iubite cititor și frate al meu, *din acest moment al parabolei „Fiului celui risipitor” desprindem unul din adevărurile cele mai mângăitoare ale învățăturii creștine despre mântuire. Urechea duhovnicească trebuie să audă aici, cel mai puternic strigăt de chemare către Domnul. Avem aci cea mai adâncă pilduire a cuvintelor Mântuitorului: „Îndrăzniți”, „Veniți la mine toți”. Toți fără deosebire de neam, de stare socială, dreptii și cei păcătoși îndrăzniți deopotrivă, cei credincioși și cei perduți veniți la mine și glasul de chemare*

se face cu deosebire către cei ră-tăciți și către cei păcătoși, pen-trucă „bucurie va fi înaintea în-gerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește“.

„Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut“. Lc. 19.

Marea mângăiere pentru cei păcătoși, cari suntem cu toții și de unde se vede și marea bunătate a Tatălui ceresc, stă în faptul că Dumnezeu, nu ne întreabă atunci când ne întoarcem la El, de faptele urâte pe care le-am făcut, ci se bucură numai, cu bucurie mare foarte, de întoarcerea noastră.

Asemenea să știe și ceice nu vor să se întoarcă, cei cari s'au învârtos în rătăcirea lor, că în ziua cea mare și înfricoșată a ju-decății, oamenii fi-vor judecați, nu pentru păcate, ci pentru că Tatăl mereu i-a așteptat cu duioșie și cu dor; i-a așteptat cu îmbrățișarea caldă părintească, cu sărutul mân-găierii și al iertării, cu haină nouă, cu inel dar ei nu s'au dorit după asemenea daruri, nu s'au întors și n'au venit pentru a face bucurie Tatălui lor. Nu i-au dat prilejul să-și arate și față de ei îndurarea și bucuria iertării sale.

Și Iuda, trădătorul Mântuitoru-lui, chiar și el ar fi aflat iertare, dacă în loc de-a se spânzura ar fi alergat cu lacrimi sub crucea de pe Golgota.

De ce zăbovești

Iubitul meu frate, să fie oare atât de greu după ce ai asigurarea iertării, de-a te duce să ceri ier-tare? Nu este greu de loc și cu toate acestea sunt atâtea suflete care nu o fac. Nu o fac către aproapele lor, către părinți, frați și cunoscuți, cu atât mai vârtos către Dumnezeu.

În viața zilnică, auzim doar pe-atâția părinți zicând de fiii lor: „il iert și l-am iertat, dar să vină și să-și ceară iertare, să se întoarcă acasă“. Asemenea între cunoscuți auzim zicându-se: „nu mai am nimic cu el, dar în casa lui nu mai intru și nici de vorbă cu el nu voiesc să mai stau“.

Cât de greșit este felul acesta de-a vorbi și cât de pușin ome-nesc și frățesc. Această învârto-șare a inimilor cât de mult nu lu-crează ea la destrămarea vieții popoarelor.

Și dacă astăzi ne sbatem în greutate atât de mari, dacă om pe om se mânâncă și stat la stat îi sapă la temelie și peste tot lumea întreagă pare a fi pierdut cumpătul, aceasta numai din pricina că fie-care se are numai pe sine în ve-dere, bunăstarea lui, bunul său nume, fiecare rățește în drumul lui zicând: „nu vreau să știu de nimeni nimic, nu am cu nimeni nimic și nici nu am de cerut ni-mic nimănui“.

În astfel de urechi vocea îm-păciuirii nu poate intra.

Glasul de chemare al drago-stei jertfelnice, nu poate pătrunde în auzul egoist al vremii noastre.

Isus stă la ușa sufletului tău și bate. De ce zăbovești în a-I deschide? Nu ți-e teamă c'o pleca?

Fiii perduți ai zilelor noastre

În mare, ca societate omenirea întreagă și în mic ca indivizi, oa-menii vremurilor noastre, sunt ră-tăciți, sunt niște bieți fii perduți.

Trebue să mărturisim cu du-rere acest lucru și chinul ni se mărește când vedem că în perza-rea noastră întrecem pe fiul pierdut din evanghelie, întrucât acesta s'a întors, iar noi nu vrem să știm de întoarcere. Vrem mai curând să ne lăpădăm de demnitatea ome-

nească, de chipul cu care ne-a hă-răzit Dumnezeu și să rămânem printre animale, robi multelor noa-stre patimi.

Oameni perduți, obște fără Dumnezeu, inimi vândute păcatului.

Iubite creștine și frate, lucru-rile pe care le-ai auzit, nu sunt numai cuvinte menite să umple o cărtică, ele sunt adevăruri dure-roase, realități triste, care se fac vădite astăzi între oameni și'n țara noastră mai ales. Dacă mașinăria statului nostru funcționează astăzi atât de nenorocit, dacă stările în dulcea noastră Românie sunt astăzi atât de triste, însemnează că pela locurile mari de răspundere, au trecut tot atâția fii rătăciți, cari rând pe rând au înstrăinat și-au risipit nebunește marile bogății, cu care a hărăzit Dumnezeu din bel-sug această țară.

Fii perduți ai României, ce-ai făcut din Patria voastră?

Dar iubiții mei frați, deși sun-tem în ceasul al 11-lea nu este totuși prea târziu, o întoarcere tot mai este posibilă. Să ne recu-legem și să se reculeagă tot ro-mânul, să ne întoarcem la Dum-nezeu. În trecut doar Lui i-am slujit, de ce astăzi să ne despărțim de Dumnezeul părinților noștri?

Așa cum suntem, despoiați și plini de păcate să ne întoarcem, căci altfel, ne sufocăm țara, moște-nirea noastră sfințită cu sângele stră-moșilor și ne pierdem și sufletele.

Să ne întoarcem, căci Tatăl ceresc are privirea ațintită și asupra noastră, ne așteaptă și pe noi, cu vesmântul curățeniei, cu inelul onoarei, cu ospățul bucuriei. Să ne sculăm, să ne întoarcem la Tatăl nostru pentru ca bucuria Lui, bucuria iertării Lui, să fie deplină și să-o vedem lucrându-se și cu noi.

[Sfârșit]

Nr. 4806—934 Ep.

(27) 2—2

Concurs

Pentru continuarea lucrărilor de con-strucție a capelei și bibliotecii Academiei teologice ortodoxe din Sibiu se publică concurs, și anume:

- Lucrări de arhitectură;
- Canalizare și apeduct;
- Instalația luminii electrice;
- Instalarea caloriferului.

Reflecții vor înainta oferte până la 29 Mai a. c. la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, unde se pot vedea zilnic planurile și condițiunile.

Consiliul arhiepiscopesc.

BAIA POPORALA — SIBIU,

Strada Șaguna Nr. 4. Ordinea băilor:

Bale de familie: Luni: închis, Marți Mercuri, Joi, Vineri și Sâmbătă: dela 8 până la 7¹/₂ ore seara. Duminecă: dela 7—12 ore a. m.

Pentru bărbați: Băi de abur și de aier cald. Luni: închis, Marți (prețuri ur-cate) și Mercuri: dela 1¹/₂—7¹/₂ ore seara, Joi și Vineri: închis. Sâmbătă: dela 8—12 ore a. m., dela 1¹/₂—5 p. m., dela 5—7¹/₂ ore seara (prețuri reduse), Du-minecă: dela 7—12 ore a. m.

Pentru femei: Băi de abur și de aier cald, Luni, Marți și Miercuri: închis, Joi: dela 1¹/₂—7¹/₂ ore seara (prețuri urcate), Vineri: dela 1¹/₂—5 ore p. m., dela 5—7¹/₂ ore seara (prețuri reduse), Sâmbătă și Duminecă: închis.

Băi de puțină și băi de cură: Luni: închis, Marți, Mercuri, Joi, Vineri și Sâmbătă: dela 8—12 ore a. m. și dela 1¹/₂—7¹/₂ ore seara, Duminecă: dela 7—12 ore a. m.

În zilele de sărbătoare are valoare ordinea de Duminecă.

Mersul trenurilor

— Gara Sibiu —

	Pleacă spre:	Sosește dela:
Alba-Iulia	5 ⁰⁰ , 12 ²⁰ , 15 ¹⁰	8 ¹⁵ , 17 ²⁰ , 23 ⁴⁰
Brașov Făgăraș	5 ²⁰ , 12 ⁴⁵ , 18 ²⁰	11 ²⁵ , 19 ¹⁰ , 7 ⁴⁵
Cisnădie	8 ¹⁴	12 ³¹
Copșa	3 ⁰⁵ , 9 ⁵⁵ , 13 ⁴⁵ , 16 ⁴⁵ , 23 ⁴⁴	3 ⁵⁰ , 7 ²⁰ , 14 ²⁵ , 18 ¹⁰ , 22 ¹²
Ocna-Băi	8 ⁰⁰ , 11 ³⁰ , 14 ²⁵ , 18 ⁴⁰	9 ⁰⁰ , 12 ³⁰ , 15 ²⁵ , 19 ⁵⁰
Peatra-Olt, Buc.	3 ³⁵ , 14 ⁵⁸ [ac.] 17 ⁴⁵ , 20 ⁰⁰ [ac.]	12 ⁰⁵ , 16 ³⁰ [ac.] 23 ⁰⁰ , 9 ¹¹ , 9 ⁵⁵ [ac.], 12 ⁰⁷
Sighișoara Agnita	5 ⁴⁵ , 12 ⁰⁵ , 16 ⁴⁵	11 ⁵⁵ , 19 ⁴⁵ , 8 ⁰²
Vurpăr	17 ³⁰	8 ⁴⁰

„FRUMOASA“, Intreprindere industrială de lemne s. a. din Petrești

CONVOCARE

Domnii acționari ai s. a. „Frumoasa“, intreprindere industrială de lemne din Petrești, prin aceasta se convoacă la

a X-a adunare generală ordinară

care va avea loc la sediul societății în Petrești în ziua de 11 Iunie 1934, la ora 3 p. m. cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea adunării generale.
2. Bilanțul pe anul 1933.
3. Raportul Consiliului de Administrație.
4. Raportul Comitetului de Cenzori.
5. Darea absolutorului.
6. Alegerea întregului Consiliu de Administrație.
7. Alegerea Comitetului de Cenzori.
8. Eventuale propuneri.

Domnii acționari, cari vor să participe la adunarea generală, sânt invitați a depune acțiile la cassieria societății din Petrești, cel puțin cu trei zile înainte de adunare

Petrești, la 30 Aprilie 1934.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE.

Activa Contul Bilanț la 31 Decembrie 1933 Pasiva

Cassa în numerar	821,490.—	Capital societar	900,000.—
Fabrica de cherestea și in-stalațiuni	884,485.—	Fond de rezervă	119,125.—
Imobile	100,000.—	Rezerva specială pentru creanțe dubioase	306,818.—
Lemn rotund	3,013,134.—	Cont transitoriu	85,064.—
Marfă fasonată	3,916,147.—	Creditori	11,873,458.—
Lemne de foc	36,458.—		
Materiale de uzine	47,168.—		
Debitori	4,396,840.—		
Perdere: 1932	22,029.—		
„ 1933	46,714.—		
	68,743.—		
	13,284,465.—		13,284,465.—

Cheltueli Contul Profit și Pierdere Venite

Cheltueli generale	722,233.—	Beneficiu brut	895,361.—
Abscrieri	241,871.—	Perdere: 1932	22,029.—
		„ 1933	46,714.—
	964,104.—		68,743.—
			964,104.—

Petrești, la 31 Decembrie 1933.

Pentru contabilitate: Toma Preiss m. p.

(13) 1—1

DIRECȚIUNEA:

August Höcker m. p. președinte

Victor Herzfeld m. p.

Dr. Aurel Munteanu m. p.

Dr. George Măcelar m. p.

Dr. Lionel Blaga m. p.

Dr. Emanuil Stern m. p.

Dr. Petru Nicolaus m. p.

Dr. Ion Onițiu m. p.

Verificat și găsit conform cu registrele.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIARE:

Ioan Rebeaga m. p. președinte
Expert-Contabil

Aurel Bojiția m. p.

Iuliu Gazdik m. p.